

Sygn. akt I C 132/19

PROTOKÓŁ

POSIEDZENIA NIEJAWNEGO

Dnia 8 marca 2022r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

rozpoznał w dniu 8 marca 2022r. w N.

na posiedzeniu niejawnym

sprawę z powództwa J. G.

przeciwko R. (...) w Ł. w likwidacji

o ustalenie renty wyrównawczej

posiedzenie rozpoczęło o godz. 10.00 zakończono o godz. 11.00

Strony nie stawiły się, niezawiadomione.

Na podstawie art. 15zżs² ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID -19.... uznano sprawę za wyjaśnioną do rozstrzygnięcia, Sąd zamknął rozprawę i wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym.

Przewodniczący.

Sygn. akt I C 132/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2022r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2022r. w Nowym Sączu

na posiedzeniu niejawnym

sprawę z powództwa J. G.

przeciwko R. (...) w Ł. w likwidacji

o ustalenie renty wyrównawczej

I. zasądza od pozwanego R. (...) w Ł. w likwidacji na rzecz powoda J. G. kwotę 1.661,88 zł. (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt jeden 88/100) tytułem skapitalizowanej renty w wyniku ustalenia wysokości renty zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 26 kwietnia 2002r. sygn. akt I C 1087/00 za okres od dnia 1 kwietnia 2017r. do dnia 31 lipca 2017r. na kwotę 730,47 zł. (siedemset trzydzieści 47/100) w miejsce kwoty 315 zł. (trzysta piętnaście),

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty,

II. ustala, że wysokość renty zasądzonej w pkt III wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 26 kwietnia 2002r. sygn. akt I C 1087/00 w miejsce kwoty 315 zł. (trzysta piętnaście) miesięcznie wynosi:

– w okresie od dnia 1 sierpnia 2017r. do dnia 31 grudnia 2017r. – kwotę 730,47 zł. (siedemset trzydzieści 47/100) miesięcznie,

– w okresie od dnia 1 stycznia 2018r. do dnia 31 grudnia 2018r. – kwotę 765,76 zł. (siedemset sześćdziesiąt pięć 76/100) miesięcznie,

– w okresie od dnia 1 stycznia 2019r. do dnia 30 września 2019r. –kwotę 817,70 zł. (osiemset siedemnaście 70/100) miesięcznie,

– w okresie od dnia 1 października 2019r. do dnia 31 grudnia 2019r. kwotę 837,72zł. (osiemset trzydzieści siedem 72/100) miesięcznie,

– w okresie od dnia 1 stycznia 2020r. do dnia 31 grudnia 2020r. – kwotę 961,27 zł. (dziewięćset sześćdziesiąt jeden 27/100) miesięcznie,

– w okresie od dnia 1 stycznia 2021r. do dnia 31 grudnia 2021r. –

kwotę 1.031,88 zł. (jeden tysiąc trzydzieści jeden 88/100) miesięcznie,

– od dnia 1 stycznia 2022r. kwotę 1.182,96 zł. (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt dwa 96/100) miesięcznie,

III. w pozostałej części powództwo oddala,

IV. zasądza od pozwanego R. (...)w Ł. w likwidacji na rzecz powoda J. G. kwotę 1.114 zł. (jeden tysiąc sto czternaście) tytułem zwrotu kosztów procesu, wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sędzia

ZARZĄDZENIE

1/ dor. powodowi z pouczeniem o sposobie i terminie złożenia wniosku o uzasadnienie i apelacji oraz pełn. pozwanego,

2/ kal.7 dni.

N. dnia 8 marca 2022r.

Sędzia

Sygn. akt I C 132/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 marca 2022 r.

Powód J. G. w pozwie złożonym w dniu 7 kwietnia 2017 r., skierowanym przeciwko R. (...) w Ł. w likwidacji domagał się ustalenia, że wysokość renty wyrównawczej należnej powodowi J. G. zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 26 kwietnia 2002r. sygn. akt I C 1087/00 w wysokości 315 zł. miesięcznie wynosić będzie 1.271 zł. miesięcznie począwszy od dnia 1 sierpnia 2016r. płatnej do dnia 10 każdego miesiąca z odsetkami ustawowymi za opóźnienie na wypadek zwłoki płatności którejkolwiek z rat oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazał, że renta została przyznana na rzecz powoda w oparciu o przepis art. 444 § 2 k.c. w celu zrównania sytuacji finansowej poszkodowanego w wypadku powoda z sytuacją hipotetyczną, w jakiej znajdowałby się gdyby nie doznał uszczerbku na zdrowiu. Powód powołał się na treść art. 907 § 2 k.c. umożliwiającego żądanie zmiany wysokości renty w razie zmiany stosunków. Przesłanką żądania jest zmiana okoliczności a mianowicie wzrost zarobków które powód mógłby osiągnąć gdyby pracował, wzrost potrzeb np. kosztów opieki, zmniejszenie widoków powodzenia na przyszłość

Powód wskazał, iż obecnie jego stan zdrowia uległ istotnemu pogorszeniu, odczuwa dotkliwe bóle okolicy miednicy, kręgosłupa oraz ma ograniczone w stopniu znacznym ruchy kończyn dolnych, uszczerbek na jego zdrowiu się pogłębia, powód wymaga stałego leczenia, lepszego odżywiania i stałej opieki i porad.

Na rozprawie w dniu 1 grudnia 2017r. (protokół k. 109) powód przedstawił, iż przy obliczeniu dochodzonej pozwem kwoty opierał się na wskaźnikach GUS dot. średnich cen za 1 m² mieszkania i najniższego wynagrodzenia w dacie orzekania i obecnie. Wskazał, iż żądanie uzasadnia zmianą siły nabywczej pieniądza i pogorszeniem stanu zdrowia powoda.

W piśmie z dnia 16 kwietnia 2019r. (data wpływu – k. 301-303) powód w związku z zobowiązaniem sądu, wskazał, iż żądana kwota renty została obliczona w odniesieniu stosunku zasądzonej renty do ówczesnych zarobków powoda – było to 30 %, która aktualnie wynosiłaby 1.440 zł. Biorąc pod uwagę jeden z zawodów powoda – pilarz-drwal mógłby on osiągać w kraju wynagrodzenie około 4.800 zł. Powód nie ma widoków na poprawę jego stanu zdrowia, ma orzeczoną niepełnosprawność w stopniu umiarkowanym na stałe. Jest bezrobotny bez prawa do zasiłki, ma 61 lat i jest na utrzymaniu żony i dzieci. Powód podniósł również, że od daty wyrokowania o rencie upłynął znaczny okres czasu i wraz z nim znaczny spadek siły nabywczej pieniądza, w związku z tym żądana kwota w 80% pozostaje w związku ze zmianą siły nabywczej pieniądza.

W odpowiedzi na pozew (k. 40-42) pozwana R. (...) w Ł., wskazując, iż nie pozostaje w stanie likwidacji, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu podała, iż w dniu 23 grudnia 2003r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał decyzję odmowną z tytułu niezdolności do pracy i uznał powoda za całkowicie zdolnego do pracy. Powód miał i ma realne możliwości uzyskania dochodów, nawet zatrudniając się u pozwanego. Wskazał pozwany, iż zmiana wysokości renty może nastąpić tylko w przypadku istotnej zmiany stosunków a powód nie wykazał zasadności roszczenia i nie wskazała żadnych nowych okoliczności w porównaniu z tymi, które stanowiły podstawę rozstrzygnięcia w zakresie przyznania renty. Podniósł, iż powód nie wykazał w jaki sposób przyjął taką a nie inną wysokość renty wyrównawczej.

Sąd ustalił, co następuje:

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2002r. sygn. akt I C 1087/00 Sąd Okręgowy w Nowym Sączu w sprawie z powództwa J. G. przeciwko R. (...) w Ł. o odszkodowanie i rentę zasądził od pozwanego na rzecz powoda skapitalizowaną rentę za okresy do 31 marca 2002r. oraz dalszą rentę bieżącą w kwocie 315 zł. miesięcznie począwszy od dnia 1 maja 2002r. płatną do 10 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki (pkt II i III wyroku); sąd ustalił odpowiedzialność pozwanego za następstwa wypadku z dnia 24 maja 1995r. względem powoda przyjmując jego przyczynienie się do szkody w 50% (punkt IV wyroku).

Sąd ustalił m.in., iż powód był z zawodu pilarzem. W dniu 24 maja 1995r. powód, zatrudniony w Rolniczej Spółdzielni Usługowo-Produkcyjnej na podstawie umowy w sprawie warunków pracy, wykonujący w tym dniu prace przy ścinie drzewa, będąc kierującym ciągnikiem uległ wypadkowi bowiem ciągnik przewrócił się przyniatając powoda.

U powoda przy przyjęciu do szpitala stwierdzono ogólne potłuczenia zwłaszcza miednicy, uszkodzenie więzozrostu spojenia łonowego i stawu krzyżowo-biodrowego prawego, a przy wypisie rozpoznano stan po złamaniu kości łonowej i kulszowej lewej, stan po uszkodzeniu spojenia łonowego stawu krzyżowo-biodrowego prawego, niezbyt żołądka

a w wywiadzie pourazowe uszkodzenie mózgu o charakterze encefalopatii. Sąd ustalił, iż u powoda występuje 30% trwałego uszczerbku na zdrowiu i w dacie orzekania mógłby on wykonywać lekkie prace w pozycji siedzącej np. portiera.

Ustalając rentę bieżącą w wysokości 315 zł. miesięcznie sąd przyjął założenie, że powód uzyskiwałby na tym samym stanowisku w pozwanej spółdzielni wynagrodzenie w kwocie 900 zł. oraz uwzględnił przyczynienie się powoda do wypadku (50 %) oraz stopień jego uszczerbku na zdrowiu. Z uzasadnienia wyroku wynika, iż wyliczenia te przedstawiają się następująco $900 \text{ zł.} \times 50\% = 450 \text{ zł.}$ pomniejszone o 30% czyli $450 \text{ zł.} - 135 \text{ zł.} = 315 \text{ zł.}$

(okoliczności niesporne wynikające z wyroku i uzasadnienia sadu – w aktach I C 1087/00)

Pozwana obecnie R. (...) w Ł. złożyła przeciwko powodowi J. G. do Sądu Rejonowego w Gorlicach pozew o ustalenie i zapłatę – sprawa toczyła się pod sygn. akt I C 18/04. Wyrokiem z dnia 19 maja 2005r. Sąd Rejonowy w Gorlicach oddalił powództwo.

Żądanie pozwu obejmowało m.in. uznanie za nieistniejący stan prawny orzeczony wyrokiem Sadu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 26 kwietnia 2002r. sygn. akt I C 1087/00 w zakresie pkt II ppkt 2 i 3 oraz pkt III. Żądanie było uzasadnione tym, iż według powoda

(obecnie pozwanego) jego obowiązek uiszczania renty ustal z dniem 1 lipca 2000r. w związku z decyzją ZUS odmawiającą pozwanemu (obecnie powodowi) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy. Sąd wskazał w uzasadnieniu wyroku, że podstawą prawną przyznania powodowi renty był art. 444 § 2 k.c. w związku z pozbawieniem możliwości uzyskiwania zarobków, które poszkodowany mógłby uzyskać gdyby nie doznał uszkodzenia ciała. Pozwany doznał w wyniku wypadku uszczerbku na zdrowiu, w wyniku którego nie może wykonywać ciężkiej pracy fizycznej, a tylko lekkie prace nie związane z wysiłkiem fizycznym, cierpi na przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego i miednicy, nie ma rokowań by stan ten uległ poprawie.

W związku z tym nie może wykonywać pracy takiej jak przed wypadkiem, nastąpiło więc zmniejszenie jego dochodów w stosunku do tych, które mógłby uzyskiwać realnie pracując jako pilarz. Sąd zwrócił uwagę na odmienne rozumienie pojęcia niezdolności do pracy na tle przepisów kodeksu cywilnego oraz ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS, bowiem w oparciu o te ostatnie sam fakt wykonywania innych prac np. magazyniera, stróża itp. przesądza, iż jest on zdolny do pracy, natomiast w świetle przepisów kodeksu cywilnego fakt doznania uszczerbku na zdrowiu uniemożliwiającego osiągnięcie dochodów takich jak przez wypadkiem czynią poszkodowanego częściowo niezdolnym do pracy .

(okoliczności niesporne wynikające z wyroku i uzasadnienia wyroku sądu k. 546-551)

Powód J. G. w okresie od wyroku zasądzającego rentę do kwietnia 2016r. podejmował zatrudnienie: sprzedawał pamiątki oraz pracował jako kierowca w D. (...) oraz innych firmach. Od kwietnia 2016r. powód nigdzie nie pracuje, jest zarejestrowany jako bezrobotny. Do kwietnia 2017r. otrzymywał zasiłek dla bezrobotnych od tego czasu poza rentą, nie ma żadnych dochodów. Powód nadal odczuwa skutki wypadku z 1995r., pozostaje w leczeniu, korzysta z rehabilitacji, nie szuka pracy ze względu na zły stan zdrowia głównie dolegliwości bólowe kręgosłupa, problemy z chodzeniem, nie może dźwigać, schylać się. Leczenie i rehabilitacja odbywają się głównie w ramach NFZ ale zdarza się, że powód musi sfinansować jakieś badanie. Powód pozostaje na utrzymaniu członków rodziny.

(dowód zeznania powoda k. 110-111, 648)

Po dacie wydania wyroku z dnia 26 kwietnia 2002r. sygn. akt I C 1087/00 z punktu widzenia urazów ortopedycznych u powoda nie doszło do pogorszenia stanu zdrowia i powiększenia uszczerbku na zdrowiu mającego związek z wypadkiem przy pracy z dnia 24 maja 1995r. Następstwa wypadku występujące niewątpliwie u powoda i maja charakter utrwalony, wprawdzie jego stan zdrowia po 2002r pogarszał się ale z innych przyczyn, niezwiązanych z tym wypadkiem. Nie nastąpiło też pogorszenia stanu zdrowia w zakresie dolegliwości i chorób neurologicznych, które miałyby związek z wypadkiem z 24 maja 1995r. oraz nie doszło z psychiatrycznego punktu widzenia do pogorszenia stanu zdrowia i powiększenia uszczerbku na zdrowiu mającego związek ze zdarzeniem z dnia 24 maja 1995r.

(dowód: opinia biegłego lekarza ortopedy traumatologa k. 559, opinia biegłego lekarza neurologa k. k. 584-585, opinia biegłego psychiatry k. 630-635)

Pozwanym jest R. (...) w Ł. w likwidacji – odpis z KRS k. 229, (zmiana nazwy podmiotu na R. (...) w Ł. jest bezsporna).

Pozwany nie prowadzi działalności gospodarczej i nie zatrudnia pracowników – oświadczenie k. 648/v.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów urzędowych jakimi są orzeczenia sądów, uzasadnień wyroków, zeznań powoda, opinii biegłych.

Zeznania świadka B. G. i za stronę pozwaną T. C., H. K., B. B. nie były przydatne bowiem nie posiadali oni wiedzy na temat stanu zdrowia powoda po wydaniu wyroku w sprawie I C 1087/00. Podawana przez nich okoliczność, iż w pewnym okresie pracował on jako kierowca w D. (...) była niesporna.

Zeznania powoda co do przebiegu pracy, faktu, iż nadal nie jest on zdolny w pełni do pracy a w szczególności, iż z pewnością nie może wykonywać pracy w swoim zawodzie, takiej jak przed wypadkiem są wiarygodne i prawdziwe. Pozwany nie przedstawił żadnego kontr dowodu, który podważałby prawdziwość tych zeznań, wynikającą po pierwsze z ustaleń sądu w sprawie I C 1087/00, po drugie z ustaleń sądu w sprawie I C 18/04. Sąd ten potwierdził mianowicie, iż powód nadal nie jest zdolny do pracy, okoliczności, które istniały w chwili ustalania renty nie uległy zmianie, powód posiada ustalony, trwały uszczerbek na zdrowiu

a okoliczność, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił powodowi prawa do renty nie miała znaczenia dla prawa powoda do renty przyznanej mu na gruncie przepisów kodeksu cywilnego. Nie zasługują na wiarę zeznania powoda w zakresie jego twierdzeń o pogorszeniu się stanu zdrowia w związku ze skutkami wypadku z dnia 24 maja 1995r. Powyższemu przeczą opinie trzech biegłych lekarzy ortopedy, neurologa, psychiatry. Nie potwierdziły się twierdzenia powoda o jego zwiększonych potrzebach i wydatkach na leczenie, wyżywienie, opiekę. Pomijając, iż jak wynika z jego zeznań leczenie odbywa się przeważnie w ramach NFZ to powód nie przedłożył żadnego dowodu na poniesienie jakichkolwiek kosztów leczenia i pozostałych.

Częściowo nieprzydatne były dowody z dokumentów związanych z leczeniem powoda. Sąd zobowiązał powoda do przedłożenia wszelkiej dokumentacji medycznej (k. 125) jednakże dokumentacja przedłożona za pismem z dnia 19 lutego 2018r. k. 130-173 albo dotyczy okresu sprzed wyrokowania w sprawie I C 1087/00, albo też są to skierowania i wyniki badań, z których nie wynika poniesienie jakichkolwiek kosztów, poza tym te, które pochodzą z daty po 2002r. zostały poddane ocenie przez biegłych. Nie wynika z nich aby stan zdrowia powoda uległ pogorszeniu.

Sąd w całości akceptuje wnioski opinii biegłych.

Opinie są rzetelne, spójne i logiczne, sporządzone w oparciu o fachową wiedzę biegłych sądowych w zakresie ortopedii i traumatologii, neurologii i psychiatrii, które to nie zostały skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Strony nie zgłosiły merytorycznych zarzutów do opinii biegłych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części w jakiej żądanie było oparte na okolicznościach faktycznych związanych ze zmianą stosunków wynikających ze zmiany siły nabywczej pieniądza, zmianą wysokości wynagrodzenia.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 26 kwietnia 2002r. sygn. akt I C 1087/00 przyznano powodowi rentę. Podstawą prawną rozstrzygnięcia był art. 444§ 2 k.c. stanowiący, iż jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Z kolei w myśl art. 907 § 2 k.c. jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron w razie zmiany stosunków może żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie.

Nie ulega wątpliwości, iż celem tego przepisu jest zharmonizowanie treści przysługującego poszkodowanemu prawa podmiotowego ze zmianą okoliczności faktycznych jaka może zaistnieć w przyszłości. Istotą orzeczenia sądu jest potwierdzenie, że w chwili orzekania istnieją okoliczności, które uzasadniają zasądzenie świadczenia w innej niż dotychczas wysokości przy czym jest to orzeczenie o takim samym charakterze jak dotychczas z tą różnicą, iż uwzględnia nowy układ stosunków jednakże podstawą modyfikacji wysokości renty może być tylko zmiana stosunków. Podstawą zmiany wysokości renty wyrównawczej może być także zmiana wysokości wynagrodzenia, które poszkodowany mógłby uzyskać gdyby nie doszło do zdarzenia powodującego szkodę.

Powód jako główną przyczynę wystąpienia z żądaniem podwyższenia renty wskazuje istotną zmianę – zmianę siły nabywczej pieniądza i wzrost wynagrodzenia. Powód podnosił, że renta zasądzona wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2002r. stanowiła ok. 30 % jego wynagrodzenia sprzed wypadku a w chwili złożenia pozwu w niniejszej sprawie powinna przy tym samym stosunku wynosić 1.440 zł. Powód przywołuje jeszcze inne okoliczności świadczące o zmianie stosunków a mianowicie porównuje możliwości zakupu towarów za kwotę 315 zł. i wzrost kosztów wizyt lekarskich na przestrzeni lat. Kwestie te powód przedstawia ogólnikowo bez wskazania dowodów lub dość dowolnie, nie zmienia to jednak faktu, iż zasadnicza teza uzasadnienia faktycznego żądania pozwu a mianowicie zmiana stosunków wywołana drastycznym wzrostem wynagrodzeń jest prawdziwa i uzasadnia zastosowanie przepisu art. art. 907 § 2 k.c., podobnie jak spadek siły nabywczej pieniądza, który zwiększa negatywne skutki gospodarcze zdarzenia powodującego szkodę.

W ocenie sądu niewątpliwie na przestrzeni lat od daty wyrokowania o rencie nastąpiły istotny spadek siły nabywczej pieniądza i wzrost wynagrodzeń, co obrazują dane dotyczące minimalnego i średniego wynagrodzenia pracowników a renta w kwocie 315 zł. w żaden sposób nie przystaje do celu jakim kierował się sąd zasądający rentę czyli kompensacji szkody i nie odpowiada motywom rozstrzygnięcia w zakresie ustalenia wysokości renty.

Otóż Sąd Okręgowy ustalając wysokość renty odniósł się do wysokości wynagrodzenia jakie powód otrzymywał u pozwanego przed wypadkiem, była to kwota 900 zł., i ona stanowiła punkt wyjścia do określenia wysokości renty, wyżej przedstawiono, iż od tej kwoty sąd odjął wartość przyczynienia się powoda oraz jeszcze 30 % . Ustalając prawo do renty i jej wysokość sąd przyjmował, że powód jest częściowo niezdolny do pracy, może wykonać tylko prace nie wymagające wysiłku fizycznego, siedzące. Należy też pamiętać, iż pozwany występował już

z pozwem o ustalenie nieistnienia prawa powoda do renty twierdząc, że jest on zdolny do pracy. Powództwo zostało oddalone z uzasadnieniem, iż nadal jest on częściowo niezdolny do pracy a okoliczności leżące u podstaw orzeczenia o rencie nie uległy zmianie. Przypomnienie tych kwestii jest istotne bowiem i obecnie pozwany twierdził, że powód jest zdolny do pracy. Tymczasem materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do takiej konkluzji, pozwany nie przedstawił żadnego dowodu, który uzasadniałby stanowisko, iż zwiększeniu uległy możliwości zarobkowe powoda. Przeprowadzone dowody z opinii biegłych przeczą jedynie tezie powoda, iż jego stan uległ pogorszeniu i zwiększyły się jego potrzeby, z opinii biegłych wynika, iż stan zdrowia powoda nie uległ zmianie, czyli jest taki jak w chwili wyrokowania

o rencie.

Sąd zatem przyjmuje, że okoliczności dotyczące uszczerbku na zdrowiu, możliwości zarobkowych powoda są identyczne jak w dacie orzekania w sprawie I C 1087/00.

W tej sytuacji wobec po pierwsze ustalenia że po stronie powoda jego możliwości zarobkowe oraz potrzeby nie uległy zmianie, lecz po drugie, iż nastąpiła zmiana stosunków,

o których była mowa wyżej, należy określić jaki miernik przyjąć do ustalenia aktualnej wysokości renty. Nie może nim być odniesienie się, jak uczynił to sąd ustalający rentę, do wysokości wynagrodzenia jakie powód mógłby uzyskać u pozwanego bo pozwany nie zatrudnia już pracowników. Wobec powyższego zasadnym w ocenie sądu będzie zastosowanie podstawy w postaci minimalnego wynagrodzenia i miernika jakim stanowiło ono w odniesieniu do wynagrodzenia powoda przed wypadkiem. Sąd stoi na stanowisku, iż właściwszym jest odniesienie się do wynagrodzenia minimalnego a nie średniego bowiem kwota 900 zł. w roku 2002r. było bliższe wynagrodzeniu minimalnemu a nie średniemu jak chce powód.

Minimalne wynagrodzenie netto (wszystkie kwoty poniżej są podawane w wartości netto) w 2002r. wynosiło 631 zł., kwota 900 zł. stanowiła więc 143 % minimalnego wynagrodzenia i ten wskaźnik stanowił dla sądu przelicznik do ustalenia wysokości renty uwzględniającej zmianę stosunków.

Pozew obejmuje żądanie zmiany wysokości renty począwszy od 1 sierpnia 2016r. i od tego czasu minimalne wynagrodzenia oraz wskaźnik 143 % kształtowały się następująco:

- 2016r. - 1.355,69 zł. , 143 % - 1.938,64 zł.,
- 2017r. - 1.459,48 zł. , 143 % - 2.087,06 zł.,
- 2018r. - 1.530 zł., 143 % - 2.187,90 zł.,
- 2019r. - do 30.09.2019r. - 1.633,78 zł. 143 % - 2.336,30 zł., od 1.10.2019r. - 1.673,78 zł. 143 % - 2.393,50 zł.,
- 2020r. - 1.920,62 zł., 143% - 2.746,49 zł.
- 2021r. - 2.061,67 zł. 143% - 2.948,19 zł.
- 2022r. - 2.363,56 zł., 143 % - 3.379,89 zł.

Kierując się tym samym sposobem wyliczenia wysokości renty, którą stosował sąd orzekający o rencie (przyczynienie się powoda 50% i odjecie 30%) począwszy od 1 sierpnia 2016r. do 31.12.2016r. renta powinna wynosić 678,63 zł. a od 1.01.2017r. do 31.03.2017r. - 730,47 zł. Pamiętać jednak trzeba, że powód do 31 marca 2017r. otrzymywał zasiłek dla bezrobotnych, który wówczas wynosił 572,87 zł. , który należy odjąć od potencjalnego dochodu powoda co daje odpowiednio kwoty 105,66 zł. i 157,60 zł. a wobec faktu, że powód miał zasądzoną rentę w kwocie 315 zł. to za okres do 31 marca 2017r. brak podstaw do orzekania o zmianie wysokości renty.

Od 1.04.2017r. do 31.12.2017r. wysokość renty powinna wynosić 730,47 zł. Obliczona została następująco 2.087,06 zł. x 50% = 1.043,53 zł. minus 313,06 zł. (30 % z 1.043,53 zł.) = 730,47 zł., z tym, iż biorąc pod uwagę, że żądanie dotyczy renty za okres przed wniesieniem pozwu i przed doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu co nastąpiło w dniu 4 lipca 2017r. , konieczna było kapitalizacja renty za okres od 1 kwietnia 2017r. do 31 lipca 2017r.

W przeciwnym wypadku pozwany byłby narażony na zapłatę odsetek za opóźnienie zasądzonych wyrokiem w sprawie I C 1087/00 od zaległych kwot renty za okres przed doręczeniem mu odpisu pozwu. Skapitalizowana kwota renty za 4 miesiące wynosi 1.661,88 zł. (730,47 zł. minus 315 zł. = 415,47 zł. x 4 = 1.661,88 zł.). Odsetki od tej kwoty zostały zasądzone od dnia 11 sierpnia 2017r., dzień po terminie płatności renty wynikającej z wyroku w sprawie I C 1087/00.

Odnośnie pozostałego okresu sąd dokonał ustalenia nowej wysokości renty w miejsce kwoty 315 zł. następująco:

- od 1.08.2017r. do 31.12.2017r. – 730,47 zł. (obliczenia przedstawione wyżej),
- od 1.01.2018r. do 31.12.2018r. – 765,76 zł. (2.187,90 zł. x 50% = 1.093,95 zł. minus 30% z tej kwoty czyli 328,19 zł.),
- od 1.01.2019r. do 30.09.2019r. – 817,70 zł. (2.336,30 zł. x 50% = 1.168,15 zł. minus 30 % tej kwoty),
- od 1.10.2019r. do 31.12.2019r. – 837,72 zł. (2.393,50 zł. x 50% = 1.196,75 zł. minus 30 % tej kwoty),
- od 1.01.2020r. do 31.12.2020r. – 961,27 zł. (2.746,49 zł. x 50 % = 1.373,24 zł. minus 30 % tej kwoty),
- od 1.01.2021r. do 31.12.2021r. – 1.031,88 zł. (2.948,19 zł. x 50 % = 1.474,10 zł. minus 30 % tej kwoty),
- od 1.01.2022r. – 1.182,96 zł. (3.379,89 zł. x 50 % minus 30 % tej kwoty).

Nie było podstaw do orzekania w kwestii odsetek za opóźnienie bowiem te są orzeczone wyrokiem w sprawie I C 1087/00.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu. Brak było podstaw do ustalenia wysokości renty w kwotach wyższych niż wskazane wyżej bowiem jak już naprowadzono nie zaistniały inne okoliczności świadczące o zmianie stosunków tj. zwiększenie potrzeb i zmniejszenie widoków na przyszłość, na które powoływał się powód. Okoliczności te nie zostały w żaden sposób udowodnione.

Na koniec należy się odnieść do ugody zawartej przez strony w dniu 16 kwietnia 2003r. – k 106. Ugoda ta w żaden sposób nie pozbawiała powoda prawa do żądania zmiany wysokości renty, nie ustalała na nowo stosunku prawnego. Obejmowała ona porozumienie się stron co do istniejącego w tej dacie zadłużenia pozwanego z tytułu zapłaty renty i określenia sposobu spłaty zadłużenia i innych czynności z tym związanych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I i II wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powód był zwolniony od kosztów sądowych w całości, poniósł koszt procesu w wysokości 3.617 zł. (koszt zastępstwa procesowego i opłaty od pełnomocnictwa). Takie same koszty poniósł pozwany. Powód wygrał proces w 65,40 % (suma świadczeń za 1 rok wynosi 7.505,64 zł. a w.p.s. określono na kwotę 11.472 zł.). Suma wszystkich kosztów stron to kwota 7.234 zł., powód powinien ponieść koszty w wysokości 2.502,96 zł., pozwany w wysokości 4.731,04, zatem różnica pomiędzy kosztami poniesionym a należnymi wynosi 1.114 zł.

Wydatkami sąd obciążył Skarb Państwa bowiem opinie biegłych były wykonane w związku z wnioskami dowodowymi powoda, a chociaż tenże częściowo wygrał proces, to dowody te nie potwierdziły okoliczności podnoszonych przez powoda.

Sędzia

Sygn. akt I C 132/19

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować uzasadnienie, zgođe P. Prezes na przedłużenie terminu do sporządzenia uzasadnienia do 4.05.2022r. i urlop s. ref. w dniach od 4.05.2022r. do 6.05.2022r. oraz dni wolne 7 i 8.05.2022r.
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
3. kal. 14 dni,

4. po ekspediovaniu akta przedłożyć P. Ref. wraz z wnioskiem powoda o wydanie odpisu wyroku z klauzulą wykonalności.

N., dnia 9 maja 2022 r. Sędzia Grażyna Poręba